

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobkyně: **T. T. H. T.,** nar. X,
státní příslušností Vietnamská socialistická republika,

zastoupené Mgr. Markem Eichlerem, advokátem,
sídlem Nekázanka 888/20, Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí ČR,**
sídlem Hradčanské náměstí 5, Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2024, č. j. 304180-2/2024-MZV/VO,

takto :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2024, č. j. 304180-2/2024-MZV/VO, a rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Hanoji ze dne 24. 4. 2024 o žádosti o udělení víza č. HANO 2024 03 21 0001, **se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 14 870 Kč k rukám jeho právního zástupce a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, dle kterého je rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Hanoji ze dne 24. 4. 2024 o zamítnutí žádosti žalobkyně o krátkodobé vízum v souladu s § 20 odst. 5 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
2. Žalobkyně namítla, že přijaté řešení není v souladu s veřejným zájmem, rozhodnutí neodpovídá okolnostem daného případu, odůvodnění neobsahuje zákonem požadované náležitosti, správní orgán nezohlednil skutečnosti hovořící ve prospěch žalobkyně a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, neprovedl všechny potřebné důkazy. Dále namítla porušení § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců, čl. 35 směrnice 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států. Dle žalobkyně napadené rozhodnutí neodpovídá skutečnému skutkovému stavu, žalobkyně nevstupovala do manželského svazku účelově. Skutkový ani právní závěr správních orgánů nemá oporu ve správním spise a ani v realitě. Žalovaný odkázal na doporučení Komise k lepší transpozici a aplikaci směrnice 2004/38/ES (Sdělení Evropské komise Evropskému parlamentu a Radě Evropské Unie ze dne 2. 7. 2009 č. KOM (2009) 313 v konečném znění) a vycházel rovněž ze Sdělení Komise Evropskému parlamentu a Radě č. KOM (2014) 604 v konečném znění, jehož přílohou je Příručka pro řešení otázky účelových sňatků mezi občany EU a státními příslušníky třetích zemí v kontextu práva EU o volném pohybu občanů. Dle žalobkyně ani jeden z výše citovaných dokumentů není právním předpisem v pravém slova smyslu. Žalobkyně dále poukázala na to, že žalovaný uvedl, že by nezískala právo pobytu sama. Rozhodnutí je dle žalobkyně z tohoto důvodu nepřezkoumatelné a argumentace vedena pouze ve spekulativní rovině. Namítla k tomu, že před seznámením s manželem neměla k cestě do schengenského prostoru důvod. Je v mladém, produktivním věku, zdravá a soběstačná. To, zda by získala bytové oprávnění, nemůže správní orgán bezpečně hodnotit, její socioekonomické poměry jen stěží mohou představovat překážku při žádosti o udělení bytového oprávnění. Žalobkyně má vysokoškolské vzdělání, kdy toto nebylo bráno na zřetel. Žalovaný shrnul, že žalobkyně nevlastní nemovitost, má ale má práci, toto dle názoru žalovaného nejsou tak silné vazby, aby motivovaly k návratu, žalovaný ale nevysvětlil, proč by právě tato okolnost měla představovat překážku. Žalovaný dále rozvedl parametr dlouhodobosti vztahu před sňatkem, dlouhodobost společného soužití páru a také dlouhodobost manželství. Žalovaný správně vyhodnotil, že pár se seznámil na sociální síti v červenci 2023, kdy je seznámila sestřenice žalobkyně. Pár však spolu komunikuje a taky komunikoval denně. Oba manželé strávili hodiny denně v rámci společných videohovorů a psaní. Pár se viděl osobně jednou v září 2023 a následně uzavřel sňatek. Žalovaný konstatoval, že v daném případě nelze hovořit o dlouhodobém vztahu. Žalobkyně předně uvádí, že žádný právní předpis neupravuje zákonným způsobem minimální délku vztahu či jiné v napadeném rozhodnutí uváděné parametry. Přístup správního orgánu je velmi paušalizující, vztah hodnotí tak, jako by vylučoval možnost, že by ke vzniku tohoto vztahu mohlo dojít jinak, než jak se popisuje v příručce. Kvalitativní měřítko vztahu nebylo hodnoceno. Dále žalobkyně namítla, že

cestování mezi Vietnamem a ČR je velmi nákladné a manžel je studentem lékařské fakulty, kdy by sice rád jezdil za ní častěji, ale má i své studijní povinnosti, které mu nelze přisuzovat k tíži. Manželé spolu po většinu času, kdy byl manžel ve VNM, bydleli, respektive i hodně cestovali po výletech. Žalovaný nesmyslně posoudil absenci společného účtu v bance či vedení společné domácnosti, ač dále uvedl, že manžel byl ve Vietnamu toliko dvakrát za život. Manžel je občanem ČR, není jeho povinností odstěhovat se do VNM a tam s manželkou žít pět let, aby mu žalovaný uvěřil, stále je nutné brát v potaz, že jsou v mladistvém věku a manžel studuje. Pokud jde o neuzavření žádného právního či finančního závazku, tak to není de facto pravdou, jelikož již uzavření manželství je v podstatě uzavření právního vztahu. Dle žalobkyně nedává smysl, aby si manžel pobývajících v ČR bral ve Vietnamu například hypotéku či půjčku, když primárním zájmem obou manželů je žít spolu v ČR. Žalovaný uvedl, že existuje možný úmysl zneužití práv, ale toto nebylo dostatečně prokázáno. Žalovaný se dle žalobkyně dále nevypořádal s odvolacími důvody. Nevypořádal se ani s tím, že došlo k pochybení úřední osoby, která nedala do spisového materiálu řadu dokumentů, které jí byly na žádost zaslány a žalovaný je nerefletoval v napadeném rozhodnutí. Obě napadená rozhodnutí je potřeba zrušit. Žalovaný se nevyjádřil k vysvětlení údajných rozporů ve výsleších. Žalovaný nerefletoval odůvodnění žádosti o nové posouzení, kde bylo obsaženo vysvětlení těchto údajných včetně údajného průběhu a počtu osob na svatbě. Žalobkyně nemůže za to, že úřední osoba na ŘSCP nechtěla sdělit průběh vietnamských zasnub „an hoi“, které popisovala žalobkyně a úřední osoba manžela napomenula, že to ji nezajímá a nezaprotokolovala to. Oproti výsledku žalobkyně ve Vietnamu český úředník neznal národní rozdíly ohledně svatby, kdy ve Vietnamu jsou hlavním obřadem *an hoi*, samotná svatba je vnímána jen jako úřední formalita. Ve Vietnamu se znalostí věci se tak výsledek týkal zasnub a ve ČR zase svatby, aniž by vyslyšající v ČR dané rozlišil.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. K námitce, že bylo užito právně nezávazných dokumentů, sdělil, že v případě zjišťování účelově uzavřeného manželství právní úprava obsažená v zákoně o pobytu cizinců vychází z práva Evropské unie a provádí směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států. Proto je rovněž podstatné přihlížet i k právně nezávazným aktům orgánů EU, které poskytují bližší interpretační rámec. K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaný uvedl, že jedno z pozitivních indikativních kritérií se týkalo prověření, zda by žalobkyně bez problému získala právo pobytu sama, kdy bylo konstatováno, že nikoli. Žalovaný dále poukázal na judikaturu, dle které pokud jedno z tzv. indikativních kritérií svědčí pro závěr, že ze strany žadatele o vízum bylo manželství uzavřeno účelově, pak je tedy namístě zabývat se jeho sociálně-ekonomickým zázemím (rozsudek Krajského soudu v Plzni sp. zn. 57 A 131/2015 nebo rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci sp. zn. 72 A 8/2020). Z tohoto důvodu se žalovaný zabýval socioekonomickým zázemím žalobkyně ve Vietnamu, které bylo na základě předložených dokladů a výpovědí manželů vyhodnoceno za nestabilní. Manželé nemají zcela jasnou představu o společné budoucnosti. Žalovaný dal žalobkyni za pravdu, že délka vztahu bez dalšího nic neříká o jeho intenzitě, bylo však přistoupeno k hodnocení celé řady skutečností daného případu, které se týkaly manželství. Konkrétně bylo prověřováno, zda vztah manželů před a po uzavření sňatku trval či netrval dlouhou dobu, a rovněž, zda pár měl společné bydliště nebo domácnost po dlouhou dobu. Ohledně obojího byl vysloven negativní závěr. K námitce žalobkyně, že cestování mezi Vietnamem a ČR je velmi nákladné a manžel je studentem lékařské fakulty, žalovaný sdělil, že vysvětlení

žalobkyně není důvěryhodné, manžel měl dostatek finančních prostředků i volného času, kdy se nemusel věnovat svému studiu, aby uskutečnil cestu do Vietnamu s cílem uzavření manželství, kde pobýval po dobu celého jednoho měsíce. Oba manželé také pocházejí z identického kulturního prostředí a mluví stejným komunikačním jazykem. Žalovaný dále poukázal na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94, kdy bylo uvedeno, že Čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu. Dále zmínil rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 410/2017-96 ze dne 7. 6. 2018. Žalovaný nepřisvědčil ani námitce ohledně absence právního či finančního závazku mezi manželi. Uvedl, že má za to, že se vypořádal se všemi tvrzeními žalobkyně. Neví, jaké konkrétní „pochybení úřední osoby“ a jakou „řadu dokumentů“ má žalobkyně svými tvrzeními na mysli. Co se týče prováděných pohovorů, žalovaný sdělil, že protokoly k nim byly vlastnoručně podepsány ze strany žalobkyně i jejího manžela, aniž by vůči záznamům vznášeli jakékoliv výhrady. Ze záznamu z paralelního pohovoru s manželem ze dne 16. 4. 2024, nevyplývá, že by úřední osoba měla manžela napomínat nebo něco nezaprotokolovat. Navíc manžel žalobkyně byl u pohovoru doprovázen a zastoupen. Pokud by tedy došlo k situaci, jak ji popisuje žalobkyně, tato informace by byla v rámci záznamu standardně poznamenána. K tomu ovšem nedošlo. Naopak záznam obsahuje sdělení, že v rámci protokolace s manželem žalobkyně bylo dohodnuto, že následující den se dostaví na OPA Praha s tím, že donese kopii CP, letenky a konverzaci tak, jak je uvedeno v zaslaných otázkách. Jmenovaný se na OPA Praha nedostavil. K námitce, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí po zákonné lhůtě, uvedl, že se nezakládá na pravdě. Žádost o krátkodobé schengenské vízum byla ze strany žalobkyně podána dne 21. 3. 2024, prvostupňový správní orgán rozhodl v zákonné lhůtě dne 24. 4. 2024, téhož dne bylo toto rozhodnutí rovněž doručeno. Dne 7. 5. 2024 byla ze strany žalobkyně podána žádost o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza, která byla doplněna dne 30. 5. 2024. Následně žalovaný o tomto speciálním odvolacím prostředku rozhodl dne 29. 7. 2024, což bylo rovněž učiněno v zákonné lhůtě dle díkce § 180e odst. 9 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný shrnul, že u žalobkyně bylo prokázáno nenaplnění tzv. pozitivních kritérií a zároveň naplnění několika kritérií negativních.

4. Na výzvu soudu podle § 34 s. ř. s. manžel žalobkyně nereagoval, přestože výzvu převzal, proto s ním nebylo jednáno jako se zúčastněnou osobou.
5. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
6. Žalobkyně podala dne 21. 3. 2024 žádost o krátkodobé schengenské vízum jako rodinná příslušnice státního občana ČR za účelem jeho návštěvy.
7. Správní orgán I. st. žádost dne 24. 4. 2024 zamítl z důvodu, že vyhodnotil manželství uzavřené žalobkyní jako účelové.
8. Dne 29. 7. 2024 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým závěr o účelově uzavřeném manželství potvrdil.
9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

10. Podle § 180e odst. 2 zákona o pobytu cizinců žádost o nové posouzení důvodů podle odstavce 1 podává cizinec u správního orgánu, který rozhodnutí vydal, písemně ve lhůtě do 15 dnů ode dne doručení sdělení o neudělení víza, zrušení platnosti krátkodobého víza nebo prohlášení krátkodobého víza za neplatné nebo ode dne, kdy mu byl odepřen vstup na území; podání žádosti nemá odkladný účinek. Pokud sdělení nebylo možné cizinci doručit, počíná lhůta pro podání žádosti běžet dnem, který následuje po uplynutí 180 dní ode dne podání žádosti o vízum.
11. Podle § 180e odst. 3 zákona o pobytu cizinců žádost o nové posouzení důvodů podle odstavce 1 musí obsahovat údaje o tom, kdo ji podává, a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Důvodem žádosti nemohou být skutečnosti, které cizinec nedoložil nebo neuvedl v žádosti o udělení víza nebo v souvislosti s odepřením vstupu na území.
12. Podle § 180e odst. 6 zákona o pobytu cizinců Ministerstvo zahraničních věcí posuzuje soulad důvodů neudělení krátkodobého víza, zrušení platnosti krátkodobého víza nebo prohlášení krátkodobého víza za neplatné, o kterých rozhodl zastupitelský úřad, s důvody stanovenými přímo použitelným právním předpisem Evropské unie. Ministerstvo zahraničních věcí dále posuzuje soulad důvodů zrušení platnosti krátkodobého víza uděleného cizinci, který na území požívá příslušných výsad a imunit, s důvody stanovenými přímo použitelným právním předpisem Evropské unie, a jde-li o rodinného příslušníka občana Evropské unie, s důvody uvedenými v § 20 odst. 5. V rámci nového posuzování souladu důvodů neudělení krátkodobého víza je Ministerstvo zahraničních věcí povinno vyžádat si závazné stanovisko policie v případech, kdy důvodem jeho nevydání bylo nesouhlasné stanovisko policie; policie vydá stanovisko bezodkladně.
13. Podle čl. 32 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 810/2009 ze dne 13. 7. 2009, (dále jen „vízový kodex“) aniž je dotčen čl. 25 odst. 1, žádost o udělení víza se zamítne: a) pokud žadatel i) předloží cestovní doklad, který je padělaný, napodobený nebo pozměněný, ii) nezduvodní účel a podmínky předpokládaného pobytu, iii) neprokáže dostatečné finanční prostředky jak na obživu po dobu předpokládaného pobytu, tak na návrat do země původu nebo jeho bydliště nebo na příjezd do třetí země, ve které je zaručeno jeho přijetí, nebo neprokáže, že je schopen si tyto prostředky opatřit legálním způsobem, iv) během stávajícího šestiměsíčního období již tři měsíce pobýval na území členských států na základě jednotného víza nebo víza s omezenou územní platností, v) je osobou, na niž je v SIS veden záznam pro účely odepření vstupu, vi) je považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví ve smyslu čl. 2 bodu 19 Schengenského hraničního kodexu nebo pro mezinárodní vztahy kteréhokoli z členských států, zejména pokud je na něj ve vnitrostátních databázích členských států veden záznam pro účely odepření vstupu ze stejných důvodů, nebo vii) neprokáže, že má uzavřeno dostatečné a platné cestovní zdravotní pojištění, pokud se na něj tato povinnost vztahuje, nebo b) existují-li důvodné pochybnosti, pokud jde o pravost podpůrných dokladů předložených žadatelem nebo pokud jde o pravdivost jejich obsahu, o spolehlivost prohlášení učiněných žadatelem nebo pokud jde o jeho úmysl opustit území členských států před skončením platnosti víza, o které žádá.
14. Podle čl. 32 odst. 2 vízového kodexu rozhodnutí o zamítnutí a důvody, na nichž se zakládá, se oznámí žadateli prostřednictvím standardního formuláře uvedeného v příloze VI.
15. Podle čl. 32 odst. 3 vízového kodexu žadatelé, kterým byla žádost o udělení víza zamítnuta, mají právo na odvolání. Odvolání se podává proti členskému státu, který přijal konečné rozhodnutí o žádosti, a v souladu s vnitrostátním právem tohoto členského státu. Členské státy poskytnou žadatelům informace týkající se postupu, který je třeba při odvolání dodržet, jak je stanoveno v příloze VI.

16. Podle § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců cizinci, který žádá o krátkodobé vízum jako rodinný příslušník občana Evropské unie a sám není občanem Evropské unie a hodlá doprovázet občana Evropské unie na území nebo následovat občana Evropské unie, který na území pobývá, se krátkodobé vízum neudělí, jestliže se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat vízum k pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.
17. Soud úvodem konstatuje, že řízení ve věci krátkodobého víza je řízením specifickým, kdy se na něj nevztahují natolik přísné požadavky jako na standardní správní řízení. Přesto je však nezbytné, aby výsledné rozhodnutí bylo dostatečně a přesvědčivě odůvodněno.
18. Lze poukázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2025, č. j. 7 Azs 342/2024 – 25, ve kterém připomněl, že: „Při posuzování věci je nutné mít na paměti také specifika řízení před zastupitelskými úřady, jak vyplývá například z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2025, č. j. 1 Azs 298/2024-68: „Kasační soud ve své judikatuře opakovaně zohledňuje specifickou situaci řízení v ‚konzulárních‘ podmínkách (viz rozsudek ze dne 7. 6. 2018, č. j. 9 Azs 410/2017-96). Správní úřad při výkonu své pravomoci v zahraničí nemá stejné technické a personální možnosti jako správní úřady na území České republiky a jeho provoz je podstatně nákladnější než provoz tuzemských správních úřadů (viz rozsudek ze dne 23. 2. 2018, č. j. 5 Azs 312/2017-33).“ Je totiž třeba i v praktické rovině respektovat výluky v § 168 zákona o pobytu cizinců, že se na řízení dle § 180e nepoužijí ustanovení části druhé a třetí správního řádu. V takovém případě se dle § 177 odst. 2 správního řádu při provádění úkonů postupuje obdobně podle části čtvrté. Na druhou stranu však ani v případě tohoto specifického řízení není možné zcela rezignovat na odůvodnění postupu správních orgánů. Lze plně souhlasit s Krajským soudem v Praze, který v rozsudku ze dne 23. 4. 2018, č. j. 45 A 102/2016-23, č. 3755/2018 Sb. NSS, uvedl: „Na rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza nelze klást nároky vyžadované § 68 odst. 3 a § 89 správního řádu, přesto je nezbytné, aby rozhodnutí, jímž se nově posuzují důvody neudělení tohoto víza, obsahovalo dostatečně konkrétní právní i skutkové důvody, pro něž ministerstvo rozhodlo tak, že krátkodobé vízum opět neudělilo. To platí jak ve vztahu k žádosti rodinného příslušníka občana Evropské unie, tak ve vztahu k žádosti ostatních cizinců.“ Povinnost zdůvodnit zamítnutí žádosti o neudělení krátkodobého víza dovodil Nejvyšší správní soud i v případech, kdy žadatel představuje hrozbu ve smyslu čl. 32 odst. 1 písm. a) bod vi) vízového kodexu (rozsudek ze dne 15. 3. 2022, č. j. 4 Azs 323/2021-47). Rozhodnutí tak musí dostát elementárním požadavkům na jeho obsah, tak, aby je mohly správní soudy přezkoumat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2020, č. j. 10 Azs 375/2019-39; podobně např. rozsudky ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 Ans 5/2011-221, č. 2544/2012 Sb. NSS; ze dne 4. 7. 2013, č. j. 1 Ans 9/2013-39, č. 2973/2014 Sb. NSS, body 20 a násl.; ze dne 31. 10. 2013, č. j. 9 As 92/2013-41; a ze dne 29. 10. 2015, č. j. 5 Azs 89/2015-30).“
19. Žalobkyně v nyní řešené věci namítla, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný hodnotil její socioekonomické poměry a na podkladě jejich zjištění poté vyslovil závěr, že by patrně jako sama žadatelka bez vztahu k občanu EU s žádostí o vízum neuspěla. Žalovaný k této námitce poukázal na to, že dle konstantní judikatury platí, že jsou-li pochybnosti o uzavřeném sňatku žadatele (že by tento mohl být uzavřen účelově), hodnotí se socioekonomické poměry dotyčného, což bylo učiněno i v případě žalobkyně, avšak bylo konstatováno, že její poměry by nebyly pro získání víza adekvátní, kdyby o vízum žádala jako sama žadatelka.
20. Soud k námitce uvádí, že žalovaný postupoval v souladu s judikaturou, která hodnocení šance žadatele na získání víza za předpokladu, že by neměl vazby na rodinného příslušníka

EU, označuje za jedno z indikativních kritérií, viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2015, č. j. 4 Azs 228/2015 – 40, ve kterém bylo zmíněno, že: „Komise v uvedeném sdělení dále demonstrativně vymezila určité indikátory, které zpochybňují hypotézu zneužití práva - manžel, který je státním příslušníkem třetí země, by bez problémů získal právo pobytu sám nebo již legálně pobýval v členském státě občana EU předtím; pár byl před sňatkem v dlouhodobém vztahu; pár měl společné bydliště/domácnost po dlouhou dobu; pár přijal vážný dlouhodobý právní nebo finanční závazek se společnou odpovědností; manželství trvá dlouhou dobu.“ Žalovaný tak byl oprávněn provést hodnocení šance žalobkyně na získání víza jako samotné žadatelky, kdy součástí takového posouzení je i zjišťování socioekonomických poměrů žadatele.

21. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobkyně sdělila, že vystudovala bakalářský program na vysoké škole v oboru katastr a správa nemovitostí, pracovala pro společnost vyvážející zemědělské výrobky. Její plat činil v přepočtu přibližně 8 000 Kč. Nevlastnila nemovitost, měla pouze motocykl. Dle žalovaného nebylo zjištěno, že by žalobkyně měla v zemi původu pevné socioekonomické vazby, které by ji dostatečně motivovaly k návratu. Bylo přihlédnuto k jejímu věku a ekonomickým poměrům. Pokud by podala žalobkyně žádost o vízum, aniž by uzavírala manželství, byla by podle žalovaného s největší pravděpodobností zamítnuta pro neschopnost si opatřit dostatečné zaopatření. Zároveň by ji nebylo uděleno vízum z důvodu neprokázání úmyslu následně opustit území schengenského prostoru vzhledem k nedostatečnému zázemí ve Vietnamu a také vzhledem k jejímu věku.
22. Soud k tomu uvádí, že žalovaný do souhrnu majetkových poměrů žalobkyně nezahrnul její sdělení dokumentované v protokolu z pohovoru ze dne 16. 4. 2024, při kterém mj. uvedla, že měla úspory ve výši 200 000 000 VND, za které nakoupila zlato a dále úspory na účtu ve výši 85 000 000 VND, dále žalobkyně sdělila, že neměla žádné dluhy. Žalovaný nevysvětlil, jak s těmito sděleními žalobkyně naložil ani nezmínil, že by tyto informace měly být nepravdivé, zkreslené apod., jeho odůvodnění je tudíž v tomto bodě nepřezkoumatelné, nebyly zohledněny všechny zjištěné skutečnosti. Pokud žalobkyně měla úspory ve zlatě v uvedené výši, pak dané odpovídalo ve stavu v dubnu 2024, kdy o těchto údajích žalobkyně hovořila, přibližně částce 190 000 Kč, úspory na účtu byly ve výši přibližně 80 000 Kč, tedy toto mohla být výše prostředků postačující k realizaci pobytu v ČR i bez uzavřeného manželství. Soud má za to, že majetkové poměry žalobkyně nevylučovaly její schopnost si zajistit prostředky k obživě po dobu pobytu, pokud v ČR žije její příbuzní (sestřenice, která měla manžele seznámit, a teta, která jednala s rodiči manžela ohledně svatby). Za relevantnější důvod nevyhovění žádosti soud považuje věk žalobkyně, ke kterému se již vyjádřil NSS ve vztahu k Egyptu v rozsudku č. j. 7 Azs 342/2024 – 25. Argumentace věku je dle soudu v konfliktu se skutečností, že manželství v určitých zemích obvykle uzavírají lidé mladšího věku, ale soud uznává oprávnění státu regulovat invazivněji migraci cizinců, u nichž je vyšší riziko, že se budou bránit návratu do země původu. Přesto soud považuje negativní kritérium nezískání pobytového oprávnění žalobkyně bez uzavření manželství za nikoli intenzivní natolik, aby určilo výsledek řízení v dané věci.
23. Námitku, že byly použity pouze nezávazné právní předpisy, důvodnou neshledal.
24. Soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2013, č. j. 1 As 58/2013-43, ve kterém se soud zabýval sice žádostí o jiný typ pobytového oprávnění, nicméně citované závěry lze dle soudu přiměřeně použít i v nynější věci, bylo zmíněno, že: „Soudní dvůr potvrdil právo členských států přijmout taková opatření v souvislosti s účelovými

sňatky v rozsudku velkého senátu ze dne 25. 7. 2008 ve věci C-127/08 Metock, Sb. rozh. s. I-06241, bod 75). Přitom již před přijetím předmětné směrnice konstatoval, že fingovaná manželství uzavřená s cílem obejít ustanovení týkající se vstupu a pobytu státních příslušníků třetích států je třeba považovat za zneužití práva (rozsudek ze dne 23. 9. 2003 ve věci C-109/01 Akrich, Recueil s. I-09607, bod 57). Z textu směrnice, jejího odůvodnění i z výkladu Soudního dvora je zřejmé, že proces zjišťování existence účelového manželství a následně odepření pobytového oprávnění je plně v režii členských států za předpokladu dodržení procesních záruk uvedených ve směrnici. Evropské právo zde nedává konkrétní vodítko pro posuzování účelovosti sňatku. Inspirovat se nicméně lze rezolucí Rady ze dne 4. 12. 1997 o opatřeních, která je třeba přijmout pro potírání účelových manželství, Úř. věst. C 382, 16. 12. 1997, s. 1 – 3. Tato rezoluce vychází jak z respektu k právu uzavřít manželství a právu na respektování rodinného života, tak z vědomí, že účelové sňatky představují nástroj obcházení pravidel vstupu a pobytu příslušníků třetích zemí na území členských států EU. Tato rezoluce definuje ve svém článku 1 „účelový sňatek“ („a marriage of convenience“) jako „sňatek uzavřený mezi občanem členského státu nebo občanem třetí země legálně usazeným ve členském státě a občanem třetí země pouze s účelem obejít pravidel vstupu a pobytu občanů třetí země a získání povolení nebo oprávnění k pobytu pro občana třetí země.“ Rezoluce uvádí v článku 2 faktory, které mohou vést k závěru o účelovém manželství: není udržováno manželské soužití; chybí společné přispívání k odpovědnostem vyplývajícím z manželství; manželé se nikdy před sňatkem neviděli; manželé se neshodnou při uvádění svých osobních údajů, důležitých osobních informací či informací o průběhu první schůzky; manželé nehovoří společným jazykem; sňatku předcházelo předání finanční částky; některý z manželů v minulosti uzavřel účelový sňatek nebo se dopustil porušení předpisů o pobytu cizinců.“

25. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2015, č. j. 4 Azs 228/2015 – 40 se soud zabýval správním vyhoštěním, nicméně dle soudu lze i tam uvedené závěry přiměřeně použít na nyní projednávanou věc. V právní větě tohoto rozsudku bylo uvedeno, že: „Při posuzování účelovosti manželství [zde při hodnocení toho, zda se cizinec stal rodinným příslušníkem občana EU dle § 15a odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky] je nutné prokázat kumulativně jak úmysl obcházet zákon o pobytu cizinců k získání pobytového oprávnění, tak i úmysl vést společný manželský život. Neexistence společné domácnosti je zde možnou indicií, nikoli však jednoznačnou oporou pro takový závěr. Důkazní břemeno ohledně uvedených skutečností nese správní orgán a v případě pochybností je nutno učinit závěr, že se nejedná o účelové manželství.“
26. Dle odůvodnění rozsudku dále: „Samotný cizinecký zákon sám o sobě nevymezuje konkrétní znaky, které by napomáhaly jasněji vymezit, co lze považovat za účelové manželství. Určitá vodítka je možné hledat v unijních dokumentech („soft law“) a soudní a správní praxi. Rezolucí ze dne 4. 12. 1997, o opatřeních, která je třeba přijmout pro potírání účelových sňatků, CELEX: 31997Y1216(01), dostupné na: <http://eur-lex.europa.eu/>, Rada EU přijala definici účelového manželství jako manželství uzavřeného mezi občanem členského státu nebo občanem třetí země s pobytovým statutem v členském státu a občanem třetího státu, jehož výlučným účelem je obcházení pravidel pro vstup a pobyt občanů třetích států, aby občan třetího státu získal oprávnění k pobytu v členském státě. Rada se dále zabývala indikátory účelového manželství a možnými prameny důkazů. Sdělením Evropskému parlamentu a Radě ze dne 2. 7. 2009, o pokynech pro lepší provádění a uplatňování směrnice 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, KOM(2009) 313, Komise zformulovala doporučení členským státům pro správnou aplikaci migrační směrnice. V otázce účelových manželství první odkázala na bod 28 odůvodnění migrační směrnice, podle něhož odpovídají takovým manželstvím sňatky uzavřené výlučně za účelem získání práva volného

pohybu a pobytu podle směrnice, na které by jinak dotyčná osoba neměla nárok; obdobné závěry přitom platí i pro jiné formy vztahů. Komise v uvedeném sdělení dále demonstrativně vymezila určité indikátory, které zpochybňují hypotézu zneužití práva - manžel, který je státním příslušníkem třetí země, by bez problémů získal právo pobytu sám nebo již legálně pobýval v členském státě občana EU předtím; pár byl před sňatkem v dlouhodobém vztahu; pár měl společné bydliště/domácnost po dlouhou dobu; pár přijal vážný dlouhodobý právní nebo finanční závazek se společnou odpovědností; manželství trvá dlouhou dobu. Zároveň Komise v tomto dokumentu předestřela demonstrativně i soubor skutečností, které indikují možný úmysl zneužití práv přiznaných směrnicí výlučně za účelem obejít vnitrostátní právní předpisy upravující přistěhovalectví - pár se před svatbou nikdy nesetkal; pár se neshoduje, pokud jde o jejich osobní údaje, o okolnosti jejich prvního setkání nebo důležité osobní informace, které se jich týkají; pár nemá společný jazyk, kterému oba rozumí; důkaz o peněžní částce nebo daru, které byly předány, aby byl sňatek uzavřen (s výjimkou peněz nebo darů, které byly předány jako věno v kulturách, kde je to běžnou praxí); v minulosti jednoho nebo obou manželů existuje důkaz o předchozích účelových sňatcích nebo jiných formách zneužití a podvodu, jejichž účelem bylo nabytí práva pobytu; rozvoj rodinného života pouze poté, kdy byl přijat příkaz k vyhoštění; pár se rozvedl krátce potom, co státní dotyčný příslušník třetí země získal právo pobytu. (...) V případě rodinných příslušníků unijních občanů má rozhodující váhu právní status. Pokud cizinec získá právní status manžela unijního občana a správnímu orgánu doloží vznik manželství, je na něj nutné pohlížet jako na rodinného příslušníka unijního občana, aniž by musel prokazovat pravost uzavřeného manželství. Teprve v případě, pokud se správnímu orgánu podaří na základě řádných skutkových zjištění jednoznačně prokázat, že výlučným účelem sňatku bylo získání výhodnějšího pobytového oprávnění a že manželé nemají a neměli v plánu vést společně manželský život, je možné uvažovat o účelovém manželství. Jinými slovy, důkazní břemeno ohledně doložení nabytého právního statusu leží na cizinci, za skutkové prokazování účelovosti manželství je plně odpovědný správní orgán.“

27. Lze poukázat také na rozsudek zdejšího soudu č. j. 10 A 59/2022 – 43 ze dne 27. 4. 2023, který se týkal žádosti o krátkodobé vízum a dle kterého: „*Při posuzování účelovosti manželství lze jako právně nezávazná výkladová vodítka (tzv. soft law) využít především rezoluci Rady ze 4. 12. 1997, 97/C 382/01, o opatřeních, která je třeba přijmout pro potírání účelových manželství (dále jen „rezoluce Rady“), sdělení Komise č. COM (2009) 313 a sdělení Komise č. COM (2014) 604, jehož přílohou je Příručka pro řešení otázky údajných účelových sňatků mezi občany EU a státními příslušníky třetích zemí v kontextu práva EU o volném pohybu občanů EU (dále jen „Příručka pro účelové sňatky“; srov. rozsudek NSS č. j. 7 Azs 326/2017-21 z 23. 11. 2017).*
28. *Podstatnými indiciemi svědčícími o účelovosti sňatku jsou podle čl. 2 rezoluce Rady zejména skutečnosti, že není udržováno manželské soužití; chybí společné přispívání k odpovědnostem vyplývajícím z manželství; manželé se nikdy před sňatkem neviděli; manželé se neshodnou při uvádění svých osobních údajů, důležitých osobních informací či informací o průběhu první schůzky; nehovoří společným jazykem; sňatku předcházelo předání finanční částky; některý z manželů v minulosti uzavřel účelový sňatek nebo se dopustil porušení předpisů o pobytu.*
29. *Ve sdělení COM (2009) 313 Evropská komise definovala účelové sňatky jako „sňatky uzavřené výlučně za účelem získání práva volného pohybu a pobytu podle směrnice, na které by jinak dotyčná osoba neměla nárok. Sňatek není možné považovat za účelový sňatek pouze z toho důvodu, že je spojen s výhodou přistěhovalectví, nebo s jinou výhodou. Kvalita vztahu není pro použití článku 35 relevantní“. Ve sdělení COM (2014) 604 dále Evropská komise vysvětlila, že je třeba důsledně dodržovat zásadu, že volný pohyb je primární pravidlo, které lze omezit pouze v*

individuálních případech odůvodněných zneužitím. Proto je vyžadováno, aby se „vnitrostátní orgány vyšetřující zneužití v zásadě nezaměřovaly primárně na známky zneužití a nepoužívaly je na podporu svého původního podezření týkajícího se daného manželství. Naopak by orgány měly nejprve zvážit známky o tom, že zneužití neexistuje (jako je dlouhodobý vztah partnerů nebo vážné a dlouhodobé právní nebo finanční závazky či sdílení rodičovské odpovědnosti), které by podpořily závěr, že jde o skutečný pár, který požívá právo na volný pohyb a pobyt. Existenci známek zneužití by orgány ověřovaly, pouze pokud by zkoumání známek o tom, že zneužití neexistuje, nepotvrdilo skutečnou povahu zkoumaného manželství“ (důraz přidán Evropskou komisí).

30. Evropská komise za účelem zamezení vytváření zbytečných zátěží a překážek určila prostřednictvím Příručky pro účelové sňatky soubor indikativních kritérií, která poukazují na to, že je zneužití práv nepravděpodobné (pozitivní kritéria), anebo naopak nasvědčují tomu, že existuje možný úmysl zneužít práva přiznaná směrnici výlučně s cílem obejít vnitrostátní právní předpisy upravující přistěhovalectví (negativní kritéria). Mezi pozitivní indikativní kritéria patří to, že: manžel, který je státním příslušníkem třetí země, by bez problémů získal právo pobytu sám nebo již legálně pobýval v členském státě občana EU předtím; pár byl před sňatkem v dlouhodobém vztahu; pár měl společné bydliště/domácnost po dlouhou dobu; pár přijal vážný dlouhodobý právní nebo finanční závazek se společnou odpovědností (hypotéka na bydlení atd.). Naopak v rámci negativních indikativních kritérií lze zohlednit to, že: pár se před svatbou nikdy nesetkal; pár se neshoduje, pokud jde o jejich osobní údaje, o okolnosti jejich prvního setkání nebo důležité osobní informace, které se jich týkají; pár nemluví společným jazykem, kterému oba rozumí; důkaz o peněžní částce nebo daru předaných, aby došlo k uzavření sňatku (s výjimkou peněz nebo darů předaných jako věno v kulturách, kde je to běžnou praxí); v minulosti jednoho nebo obou manželů existuje důkaz o předchozích účelových sňatcích nebo jiných formách zneužití a podvodu, jejichž účelem bylo nabytí práva pobytu; rozvoj rodinného života pouze v době přijatého příkazu k vyhoštění; pár se rozvedl krátce potom, co dotyčný státní příslušník třetí země získal právo pobytu.
31. Je však třeba mít na paměti, že **naplnění těchto indikativních kritérií automaticky nevede k závěru, že manželství je účelové, ale má správní orgán vést k tomu, aby sám podnikl další kroky, které by jeho podezření vyvrátily nebo potvrdily. Zjištěné skutečnosti je nutno posuzovat ve svém souhrnu a důkladně zhodnotit i ty, které svědčí ve prospěch řádného úmyslu manželů; v opačném případě správní orgán zatíží své rozhodnutí nepřezkoumatelností** (srov. rozsudek NSS č. j. 7 Azs 326/2017-21 z 23. 11. 2017 či rozsudek NSS č. j. 2 Azs 355/2016-62 z 22. 2. 2017). Účelovost manželství je otázkou skutkovou, přičemž pokud se správnímu orgánu podaří na základě řádných skutkových zjištění jednoznačně prokázat, že výlučným účelem sňatku bylo získání výhodnějšího pobytového oprávnění a že manželé nemají a neměli úmysl vést společný manželský život, je možné uvažovat o účelovém manželství. Za skutkové prokázání účelovosti manželství je přitom plně odpovědný správní orgán (srov. rozsudky NSS č. j. 4 Azs 228/2015-40 z 9. 12. 2015 či č. j. 5 Azs 89/2015-30 z 29. 10. 2015). Rodinný příslušník občana EU je povinen pouze hodnověrně prokázat existenci rodinné vazby, nemusí však aktivně dokazovat skutečný záměr sledovaný uzavřením manželství (srov. opakovaně citovaný rozsudek č. j. 7 Azs 326/2017-21). (...) Soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je vystavěno přesně opačně, než jak předpokládají shora uvedená východiska. Namísto toho, aby žalovaný primárně vycházel ze zásady volného pohybu rodinných příslušníků občanů EU coby privilegované skupiny žadatelů o krátkodobé vízum a zaměřil se nejprve na skutečnosti svědčící o pravosti manželství a nezneužití institutu manželství, založil své rozhodnutí na zdůrazňování okolností, jež v něm vyvolávaly pochybnosti a které nasvědčovaly účelovosti manželství. Ze skutečností, které svědčily ve prospěch žalobce a

oprávněnosti jeho manželství, žalovaný (na str. 4 napadeného rozhodnutí) zmínil pouze skutečnost, že se žadatel zná se synem své manželky a že se manželé po svatbě viděli čtyřikrát a plánují návštěvu v Turecku (druhou z těchto pozitivních skutečností vzápětí oslabil poukazem na krátkodobost těchto pouze dovolenkových návštěv). Žalovaný s výjimkou těchto tří pozitivních skutečností poukazoval výhradně na ty, které byly v neprospěch manželského páru, a celý kontext skutkového stavu nehodnotil dostatečně komplexně. (...) Závěrem lze také konstatovat, že při posuzování manželství je třeba mít vždy na zřeteli, že neexistuje jeden společensky akceptovaný model manželství s jasně definovaným obsahem. Lidé jsou různí, uzavírají sňatky z různých pohnutek a logicky se liší i následný obsah svazku. Za účelově uzavřený proto nelze označit každý sňatek cizince s občanem EU, který v očích správního orgánu nedosahuje kvality ideálního modelu manželského vztahu, nebo který manželé uzavřeli mj. i z důvodu řešení pobytové situace cizince (srov. rozsudek NSS č. j. 10 Azs 68/2018-39 z 26. 9. 2018). Jakkoli může být pravdou, že uzavření manželství bylo v tomto případě do určité míry motivováno tím, aby žalobce získal oprávnění pro pobyt v zemi, mohly zde být i motivy další. Ne každé manželství, které neodpovídá zažité představě o tom, jak by měl manželský vztah vypadat, lze považovat za účelové.“

32. Jde-li o žadatele, který je manželem občana EU, je v případě zamítnutí žádosti z důvodu obcházení právních předpisů z důvodu účelového sňatku nezbytné ze strany správního orgánu prokázat, že sňatek byl uzavřen účelově, a to v kontextu pozitivních a negativních indikativních kritérií, aniž by se však jednalo o mechanické posuzování indikativních kritérií bez jejich komplexního hodnocení. Závěr o nepravděpodobnosti obvykle sám o sobě nevede k prokázání opaku o účelově uzavřeném manželství z důvodu získání pobytového oprávnění.
33. Soud v návaznosti na citovanou judikaturu ve shodě s rozsudkem zdejšího soudu č. j. 10 A 59/2022 – 43 konstatuje, že v případě rodinných příslušníků EU je prioritně potřeba nahlížet partnerský vztah optikou, že zde ke zneužití právních předpisů nedošlo, neboli pohlížet na vztah jako na „pravý“. Až teprve souhrn zásadních pochybností zkoumaných mj. za pomoci indikačních kritérií může vést správní orgány k závěru o tom, že dané manželství bylo uzavřeno účelově. Zmíněná indikativní kritéria se dělí na pozitivní a negativní. Pokud jde o pozitivní indikativní kritéria, jsou jimi např. dlouhodobost vztahu před sňatkem, možnosti cizince získat pobytové oprávnění bez sňatku či společný dlouhodobý závazek. Pokud jde o negativní indikativní kritéria, lze zmínit např. fakt, že se pár před svatbou nikdy nesetkal, předání finanční částky mimo rámec obvyklých kulturních zvyklostí, vysoká zadluženost manželů či dřívější účelová manželství.
34. V nyní řešené věci žalovaný shrnul, že žalobkyně by sama bez problémů právo pobytu nezískala, vztah s manželem netrval před ani po sňatku dlouhou dobu, manželé dosud nesdíleli společnou domácnost a společně neuzavřeli žádný právní i finanční závazek. Z negativních kritérií žalovaný shledal naplnění v tom, že se manželé před setkáním na letišti ve Vietnamu, po kterém po týdnu následovalo uzavření sňatku, neviděli, dále bylo poukázáno na neshody ve výpovědích a na absenci plánů páru do budoucna.
35. Soud má za to, že struktura mezilidských vztahů se neustále mění úměrně vývojem společnosti a nejen komunikační techniky, nehledě k odlišnostem společenských pravidel a zvyků v různých zemích, proto v mnohém nelze na vztahy cizinců nahlížet výlučně optikou České republiky a představou o vztazích před 10 a více lety. Dle soudu nelze bez dalšího požadovat, aby výlučným předpokladem pro uzavření manželství byl pouze delší a osobní kontakt mezi manžely.

36. Sňatek uzavřený krátce po seznámení (3 měsíce) a k tomu bez předchozí osobní známosti vedl správní orgány k závěru jeho o účelovosti, který byl dále podpořen některými rozpory ve výpovědi manželů. Soud shodně se žalovaným má za to, že příběh vzniku manželství žalobkyně má natolik „pohádkové kulisy“, že se jeví jako nepravděpodobný. Ale tato nepravděpodobnost sama o sobě nedosahuje dostatečně negativní intenzity, aby prokázala účelové uzavření manželství. K nepravděpodobnosti by muselo přistoupit prokázání další negativní relevantní okolnosti, která by společně s nepravděpodobností cesty k oltáři vedla k prokázání účelovosti vzniku manželství žalobkyně.
37. Správní orgány se podrobně věnovaly posouzení partnerského vztahu manželů. Bylo posuzováno kritérium, jak dlouho trval partnerský vztah před a po uzavření sňatku. Žalovaný k tomu zmínil, že manželé shodně uvedli, že se poznali přes sociální síť v červenci 2023, kdy je seznámila sestřenice žalobkyně žijící v ČR. Žalovaný upozornil, že manžel uvedl, že pár tvoří od září 2023, ačkoli dle manželky jí měl manžel vyznat lásku již v srpnu 2023. Dále žalovaný zmínil, že dne 27. 9. 2023 přicestoval partner žalobkyně do Vietnamu a tentýž den ji požádal o ruku, přičemž dne 5. 10. 2023 došlo k uzavření sňatku. Dne 26. 10. 2023 manžel odcestoval a již žalobkyni osobně neviděl. Během pobytu manžela ve Vietnamu spolu netrávili veškerou dobu, ale pouze asi 20 dnů, zbytek času navštěvoval manžel své příbuzné. Žalovaný shrnul, že sňatek byl uzavřen po tříměsíčním kontaktu přes sociální síť, přičemž po přibližně 10 dnech od prvního osobního setkání byla svatba. Žalovaný dodal, že manželé dosud nebyli na svatební cestě, manžel se vrátil zpět do ČR. Nelze dále dle žalovaného konstatovat, že by manželství trvalo dlouhou dobu, neboť v době podání žádosti o vízum trvalo necelého půl roku. Nebylo tak možné dovodit dlouhodobost vztahu ani jeho intenzitu. Pár také neměl společnou domácnost ani bydliště. Bydleli spolu pouze po dobu návštěvy manžela ve Vietnamu, přibližně oněch 20 dnů, kdy bydlel manžel u strýce a rodičů manželky. Pár rovněž nemá žádný společný bankovní účet. Žalovaný poukázal ještě na to, že žalobkyně uvedla, že jí měl partner vyznat lásku v srpnu, ačkoli partner zmínil, že pár mají tvořit od poloviny září 2023. Dle žalovaného je potřeba zohlednit také skutečnost, že manžel žalobkyně je také vietnamského původu a manželům nic nebránilo žít i delší dobu ve Vietnamu. Dalším hodnotícím kritériem bylo, že manželé dosud neuzavřeli žádný právní ani finanční závazek. Žalovaný dále upozornil na to, že mezi výpověďmi manželů panují nevysvětlené rozpory. Konkrétně bylo odlišně popsáno dosažené vzdělání manželky či počet hostů, který měl být přítomen na svatbě. Dle žalovaného pár nemá připraven ani žádný plán do budoucna. Na podzim roku 2024 by měl manžel dostudovat medicínu, nicméně k dotazu, zda bude poté manželka žádat o přechodný pobyt, uvedl, že si myslí, že ne, že vše rozhodne jeho ukončení studia. Žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobkyně nepodnikala kroky k její integraci v ČR. K náplni společného času, který by trávili v ČR, pokud by zde manželka přijela na krátkodobé vízum, bylo sděleno, že by společně jezdili na výlety. Děti plánují výhledově. Dle žalovaného svědčí tyto nedostatečné plány o účelovosti sňatku. Žalovaný shrnul, že ve prospěch manželů svědčí to, že mají mezi sebou přiměřený věkový rozdíl a že se seznámili přirozeným způsobem přes společnou známou, nikoli přes seznamku či sociální síť.
38. Dle soudu žalovaným nalezené rozpory ve výpovědi manželů jsou kromě oslavy bagatelní povahy nebo pomíjí možné odlišné vnímání jevů mužem a ženou, nehledě k objektivní skutečnosti, že nelze požadovat naprosto detailní znalost veškerých poměrů mezi manžely. Požadavek absolutní znalosti manželů navzájem neodpovídá reálnému běhu věcí. Ve vztazích se lidé vnímají a projevují o sebe zájem, ale nikoli ve smyslu precizně faktografickém, zejména pokud manželé spolu nežijí, a tudíž společně neparticipují na

běžném chodu života druhého. Danou úvahou však nijak soud nezpochybňuje požadavek na vyloučení pochybnosti o účelovosti manželství prokázáním znalosti poměrů druhého manžela. Soud pouze požaduje okolnostem přiměřený postup a výklad správního orgánu.

39. Žalovaný se zabýval sdílením společné domácnosti, k čemuž konstatoval, že ve společné domácnosti pár žil pouze při pobytu manžela ve Vietnamu, tj. po dobu asi 20 dnů. Žalovaný dále v rámci hodnocení společné domácnosti dodal, že manžel žalobkyně je také vietnamského původu a manželům tak dle žalovaného nic nebránilo ve vedení společné domácnosti ve Vietnamu. K tomu žalovaný podotkl, že manžel již Vietnam v minulosti dvakrát navštívil. Žalovaný svůj argument ve vyjádření k žalobě podpořil dále tím, že manžel sice je studentem medicíny v ČR, ale byl zjevně schopen krátkodobě vycestovat v září a říjnu 2023, což přitom jsou měsíce, kdy obvykle již začíná akademický rok (konec září, říjen).
40. Soud se ztotožňuje s žalovaným v tom, že v daném případě velmi krátké sdílení společné domácnosti nespolečilo ve prospěch partnerského vztahu. Krátkodobost vztahu vyloučila zásadnější délku trvání případného vedení společné domácnosti. Krátkodobost vztahu však nemůže vést ve prospěch vyloučení účelového manželství. K tomu žalovaný při jednání soudu příhodně uvedl, že krátkodobostí vztahu se žadatel sám ocitá v oslabeném postavení a nemůže očekávat od České republiky, že bez dalšího uzná tvrzení o budoucím vedení společné domácnosti (vztahu), pokud společnou domácnost žadatel dosud ani nevedl. Soud však má i nadále za to, že krátká doba vztahu jakožto negativní kritérium v určitém ohledu absorbuje i okolnost nevedení společné domácnosti, tudíž nevedení společné domácnosti nelze považovat za natolik intenzivní negativní kritérium u osob, které dosud žijí v jiném státě a právě požadované pobytové oprávnění žadatele má takovou faktickou překážku vedení společné domácnosti odstranit. Ostatně nevedení společné domácnosti není z pohledu judikatury zásadní (NSS č. j. 3 Azs 380/2019 – 53). Dále nelze pominout, že manžel žalobkyně studoval lékařskou fakultu v ČR, jeho možnosti vycestovat do Vietnamu byly omezené a možnosti žalobkyně vyloučené, když její žádosti o vízum byla zamítnuta. Požadavek na manžela, aby přerušil studium a bydlel se žalobkyní ve Vietnamu, nemá oporu v běžném životě, jestliže se do manželství obvykle vstupuje za účelem vytvoření rodiny, kde v posuzované věci se očekává, že manžel bude hmotně zajišťovat potřeby budoucích členů rodiny. Argument o možnosti bydlení manželů ve Vietnamu popírá odlišnou životní úroveň obou zemí a zároveň nic neřeší v situaci, kdyby shodný argument uplatnily i vietnamské úřady.
41. Žalovaný se zabýval kritériem, že manželé dosud neuzavřeli žádný právní či finanční závazek, k čemuž žalobkyně namítla, že právním závazkem bylo mj. uzavřené manželství. Žalobkyně namítla, že neví, z jakého důvodu by si manžel pobývající v ČR měl brát ve Vietnamu například hypotéku, či půjčku, když primárním zájmem obou manželů je žít spolu v ČR. K tomu soud uvádí, že neuzavření společných závazků mělo pouze doplňkový charakter, neboť v situaci, kdy studujícího manžela živili rodiče si lze obtížně představit sjednání společného hypotečního úvěru apod., zejména pokud nebyl jisté, zda žalobkyně vycestuje do ČR a manželé tak budou žít společně.
42. Dalším kritériem, které žalovaný zohlednil, byly rozpory, které byly zjištěny ve výpovědích manželů. Žalovaný odkázal na prvostupňové rozhodnutí. V tom bylo uvedeno, že byly nalezeny rozpory ohledně okolností uzavření sňatku, konkrétně se měl lišit počet osob účastnících se hostiny, dále se měla lišit výpověď manželů o tom, zda se žalobkyně učila česky, dále, kdo se staral o společnou domácnost, jakou vystudovala žalobkyně školu, byly zde rozpory týkající se činností ve volném čase, toho, zda manžel kouří a sportuje, měly být

také zjištěny rozpory ohledně úspor manželů a toho, zda si žalobkyně měla chtít vést do ČR finanční prostředky. Rozporné dále mělo být, zda mají manželé nějaké společné známé či kdo jako první mluvil o svatbě. Žalobkyně měla uvést, že bude v ČR 86 dnů, zatímco dle manžela to mělo být 90 dnů.

43. Dle soudu se nejedná o nikterak zásadní rozpory ve smyslu, jak je prezentoval správní orgán I. st. a převzal žalovaný. Za jediný skutečně významnější lze označit pouze rozpor ohledně osob, které se měly účastnit hostiny po registraci sňatku, jak soud uvede dále, nicméně vysvětlení žaloby ohledně odlišných kulturních zvyklostí u zásnub a svatebního obřadu soud považuje za relevantní.
44. Soud předně nespatřuje jako nikterak zásadní rozpor v tom, že žalobkyně sdělila, že vystudovala vysokou školu – bakalářský obor se zaměřením na katastr a správu pozemků, kdy manžel měl oproti tomu dle správního orgánu I. st. sdělit, že chodila na univerzitu, avšak nezískala akademický titul a její nejvyšší dosažené vzdělání je středoškolské. Dle soudu je z vyjádření manžela patrné, že byl obeznámen s tím, že žalobkyně chodila i na vysokou školu. Skutečnost, zda získala či nezískala akademický titul, by sice mohl manžel znát, nicméně dle soudu je možné, že se na toto téma manželé blíže nebavili, když žalobkyně již studium ukončila a pracovala, přičemž výpovědi ohledně jejího zaměstnání uvedli oba shodně. Manžel také znal zaměření VŠ, které manželka studovala.
45. Další rozpor byl označen ohledně toho, zda se žalobkyně učila český jazyk. Správní orgán I. st. uvedl, že žalobkyně sdělila, že se česky neučila, manžel ji naučil pouze základní fráze. Manžel sdělil, že žalobkyně se česky učila, je samouk, učí se od září 2023 pomocí internetu. Soud uvádí, že zmíněné výpovědi lze sice potvrdit, nicméně dle soudu neznamenaají bez dalšího nutně rozpor. Lze si představit, že žalobkyně se naučila několik základních frází v čemž průběžně občasné pokračovala, ale neměla v úmyslu se učit jazyk podrobněji.
46. Také rozpor týkající se toho, kdo se měl starat o společnou domácnost v době pobytu manžela ve Vietnamu, považuje soud za spíše bagatelní záležitost, jestliže manželé pobývali u rodiny žalobkyně. Lze mít za to, že obě výpovědi jsou pravdivé, péči o domácnost mohla zajišťovat žalobkyně s její rodinou, zároveň se i manžel mohl přiměřeně podílet na nějakých dílčích činnostech, nicméně lze si obtížně představit, že by 20denní sdílení domácnost, k tomu u rodiny partnerky, bylo možné s reálnou vypovídací hodnotou posoudit dělbu práce v domácnosti.
47. Zásadním rozporem není rovněž tvrzení, zda měla manželka pobývat v ČR 86 nebo 90 dní, manžel mohl uvést přibližný údaj, zatímco manželka zcela přesné číslo.
48. Jako další rozpor bylo označeno, že manžel sdělil, že kouří elektronické cigarety, žalobkyně měla ale uvést, že manžel nekouří. Lišit se měla dále výpověď o trávení volného času, kdy dle žalobkyně pár trávil čas sledování TV a chozením na procházky, zatímco dle manžela to bylo cestování. Žalobkyně dále sdělila, že pár nesportuje, ačkoli manžel uvedl, že chodí do posilovny. Manžel měl sdělit, že nemají žádné společné známé, k tomu měla však žalobkyně označit sestřenici, která je seznámila. Odlišné mělo být i to, kdo poprvé začal mluvit o svatbě. Soud je názoru, že i v těchto případech jde do významné míry o vysvětlitelné rozdíly ve výpovědích. Konkrétně např. sestřenice mohla být ze strany manžela vnímána jako rodinná příslušnice, ne jako kamarádka. Také tvrzení, kdo poprvé hovořil o svatbě, lze vysvětlit. Žalobkyně totiž hovořila o tom, kdo mluvil o svatbě jako první, zatímco manžel mohl hovořit o celkovém kontextu konverzace, kdy se o svatbě bavili vzájemně. Odlišné uváděných informací osobního charakteru (zda manžel kouří či sportuje) relevantní je,

nicméně i sám manžel dodal, že sportuje minimálně, tedy manželka nemusela tuto aktivitu zaznamenat.

49. Ohledně údajné vzájemné neznalosti finanční situace soud rozpory nenalezl. Oba manželé uvedli, že neměli společný bankovní účet a jsou bez dluhů, dle soudu pak vzájemně v rozumné míře shodně potvrdili své poměry, tj. že žalobkyně pracovala a manžel studoval, kdy jej živili jeho rodiče. Manžel zmínil, že má úspory ve výši přibližně 115 000 Kč, ohledně manželky nevěděl. Žalobkyně sdělila, že manželovi měla matka dát 150 000 Kč k vložení na jeho účet v ČR. Dle soudu nepředstavuje dané rozpor, neboť náhledem na bankovní účet manžela, který byl součástí správního spisu, lze naopak zjistit, že na účet byla dne 18. 1. 2024 vložena částka ve výši 148 000 Kč, tedy dané odpovídá původní výši daru. Z této částky poté manžel financoval různé výdaje, zůstatek ke dni konání pohovoru – duben 2024 nebyl doložen, tedy tvrzenou výši úspor manžela 115 000 Kč nebylo možné ověřit. Bez dalšího nevěrohodné dle soudu rozhodně není ani to, pokud žalobkyně uvedla, že do ČR nepoveze hotovost a manžel uvedl, že neví, kolik peněz si manželka přiveze. Žalobkyně totiž sice sdělila, že nepoveze hotovost, ale dále dodala, že má platební kartu a na účtu již výše zmíněných 85 000 000 VND, které může čerpat, tedy by nebyla bez prostředků.
50. Dalším rozporem měly být informace ohledně okolností spojených se svatbou. Ze strany žalobkyně byly události popsány tak, že manžel přiletěl dne 27. 9. 2023 do Vietnamu se svou matkou a sestrou, načež se setkali na letišti a odjeli do domu jeho strýce. V domě strýce měli večeři, druhý den jeli na slavnostní oběd, kde byli vedle zmíněných přítomni i rodiče žalobkyně. Následně jeli do domu rodičů žalobkyně a podnikali různé aktivity. V domě rodičů žalobkyně byli manželé do 6. 10. 2023, poté odjel manžel ke strýci. Od 19. 10. do 26. 10. byli u rodičů žalobkyně. Žalobkyně musela chodit do práce, proto manžela nedoprovázela při návštěvách jeho příbuzných. Registrace svatby proběhla dne 5. 10. 2023. Jako první o svatbě mluvil manžel. Prstýnky koupil manžel. Svatební oslavu zatím neměli, neboť manžel studuje poslední ročník VŠ a nemohl se déle zdržet. Žalobkyně uspořádala oznamovací hostinu pro její rodinu dne 5. 11. 2023. Na té bylo 90 hostů. V ČR tentýž den uspořádala hostinu rodina manžela. Registrace sňatku se zúčastnila pouze žalobkyně s manželem a jejím otcem. Manželova matka přispěla na oznamovací oslavu. Svatební cestu by rádi uskutečnili při pobytu žalobkyně v ČR.
51. Manžel uvedl, že o svatbě mluvili společně. Jako takovou ji ještě neměli, čekají, až dostuduje. Registrace sňatku proběhla dne 5. 10. 2023. Prstýnky uhradil strýc manžela. Oslava (posezení) proběhla v rámci rodiny dne 5. 10. 2023. Na posezení bylo asi 7 – 8 osob, z ČR přijela žalobcova matka a sestra, ty na posezení ale nebyly. Svatební cesta proběhne po případném příjezdu manželky do ČR. U manželky byl od 27. 9. 2023 do 26. 10. 2023, bydleli u jeho strýce a její rodiny.
52. Správní orgán I. st. upozornil zejména na odchylku spočívající v uvedeném počtu osob, které se měly zúčastnit slavnostní hostiny, kdy žalobkyně zmiňovala přibližně 90 lidí, zatímco manžel 7 – 8 lidí. Žalobkyně k tomu v žádosti o nové posouzení žádosti uvedla, že došlo k nedorozumění, kdy manžel chtěl při pohovoru rovněž hovořit o zasnubách, kterých se účastnilo 90 osob, nicméně mu to nebylo ze strany úřední osoby umožněno, ptali se jej pouze na svatbu. Situace byla taková, že proběhlo posezení ve Vietnamu po registraci sňatku dne 5. 10. 2023, a poté zasnuby, kde se účastnilo 90 osob.
53. Soud považuje i přes uvedené rozpory za věrohodné vysvětlení žaloby o záměně zasnub a svatby správním orgánem při výslechu manžela a tím i ke zkreslení jeho výpovědi. Tvrzení

žaloby je nejen uvěřitelné, ale zejména soud považuje za krajně nepravděpodobné, aby manželé zrovna v této zásadní a očekávatelné otázce byli v rozporu, i kdyby jejich manželství bylo pobytově účelové. Manželé mají vysokoškolské vzdělání, rozpory mezi jejich odpověďmi jsou nepatrné a optikou běžného života očekávatelné (viz správním orgánem akcentované odlišné vnímání aktéra uzavření manželství - každý z manželů mohl vývoj jejich vztahu vnímat odlišně, rozhodnutí vstoupit do svazku manželského má určitý vývoj a žena i muž mohou okamžik prvního rozhodnutí vnímat rozdílně). Výpovědi manželů nenaznačují nejistotu při výsledku. Rozpor v množství lidí na oslavě nelze bez dalšího akceptovat, ale jak výše uvedeno, mohl být s velkou pravděpodobností dán neznalostí českého úředníka. O neznalosti českého úředníka vypovídá skutečnost, že protokolované dotazy na manžela nerozlišovaly oslavu *an hoi* a svatební oslavu v českém pojetí, dále že ve Vietnamu byla pouze „registrace“ svatby. Osoba znalá vietnamských zvyků by měla reagovat na skutečnost, že možné oslavy *an hoi* se neúčastnila rodina manžela, přestože jeho matka i sestra s ním přicestovaly do Vietnamu, nehledě k tomu, že ve Vietnamu má manžel žalobkyně další příbuzné. Manžel žalobkyně totiž uvedl, že oslavy 5.10. se jeho matka i sestra neúčastnily. Přičemž danou oslavu označil za „posezení“ a uvedl, že svatební hostina nebyla, protože svatba ještě nebyla. Správní orgán si měl s manželem ujasnit význam pojmu svatba, uzavření manželství, zasnuby *an hoi*. Bez takového sjednocení terminologie není zřejmý skutečný obsah tvrzení manžela. V této části úvah soudu nejde o benevolenci hodnocení výsledku manželů, ale o snahu vykládat právo úměrně reálnému skutečnému stavu, neboť právo by se mělo opírat o reálný stav společenských jevů, které hodlá upravovat. Přirozeně si je soud zároveň vědom toho, že zneužití institutu manželství je častým prostředkem k získání pobytového oprávnění. Obdobně soud přistupuje k tvrzení manželů ohledně časové osy jejich vztahu, kterou považuje za nevěrohodnou, nikoli však za prokázanou ve smyslu účelově uzavřeného manželství. Soud oproti správnímu orgánu I. stupně nenalézá rozpor v tvrzení, že prsteny koupil manžel oproti tvrzení, že prsteny koupil strýc žalobkyně a manžel je zaplatil, neboť v obou případech je zaplatil (ty koupil) manžel.

54. Hodnoceným kritériem byla dále pro žalovaného absence konkrétních dalších plánů páru do budoucna. Žalobkyně sdělila, že během jejího pobytu v ČR by chtěli jet na svatební cestu, přesný plán ještě nemají, bude záležet na počasí. Chtěla by také poznat manželovu rodinu. Během pobytu nebude podávat žádost o pobyt za účelem sloučení rodiny. Děti plánují, ale až manžel dostuduje a bude mít práci. Chce podat žádost o přechodný pobyt po skončení manželových studií. Nyní žádné konkrétní plány nemají, chce manžela pouze navštívit. Manžel sdělil, že po dobu příjezdu manželky do ČR by rádi navštívili nějaké evropské země. Děti možná budou plánovat postupem času, kdy přesně, neví. Manželka plánuje zůstat na 90 dní. Myslí si, že o pobytové oprávnění v ČR žádat nebude, vše rozhodne skončení studia.
55. Co se tedy týče společných plánů do budoucna, oba manželé shodně vypověděli, že se vše uvidí po skončení studia manžela. Poté budou řešit otázku možného společného soužití a dětí. K dotazu, zda bude žalobkyně žádat o přechodný pobyt do ČR z titulu rodinného příslušníka, uvedl manžel, že žalobkyně zatím o to žádat nebude. Žalobkyně uvedla, že požádá po dokončení manželova studia, měla v plánu jen návštěvu manžela, a poté se opět vrátit, manžel musí studovat. Dle soudu mohla být manželé popsána situace skutečně přiléhavá na reálný stav. Mohlo být prioritou dokončení studia a až poté řešení možných společných plánů. Jak manželé též sdělili, chtěli v rámci cesty manželky do ČR realizovat svatební cestu. Důvodem tvrzení o nezřetelné představě o budoucnosti mohla být obava, že vízum nebude žalobkyni uděleno, protože z ČR nevycestuje zpět. Soud nehodlá relativizovat posuzovaná kritéria, ale v případě uzavření manželství lze očekávat, že cílem

bude společné soužití manželů a výchova společných dětí. Že takto manželé neuvedli, může mít příčinu v tom, že manžel studoval, tudíž jejich postoj byl racionální. Což je však v rozporu s iracionálním brzkým uzavřením sňatku. Při soudním jednání žalovaný poukazoval na „domluvené sňatky“. Soud má o vietnamské společnosti pouze obecné znalosti, ale je obecně známo, že vliv vietnamských rodičů (i v ČR) na rozhodování dětí a míra racionality při uzavření manželství je ve vietnamské společnosti vyšší než v české. Je proto otázkou, zda „rodinou“ domluvené manželství lze považovat bez dalšího za účelové ve smyslu zákona, jestliže v minulosti taková manželství existovala i na území ČR. Je v zájmu manželů, aby správním orgánům představili důvěryhodný plán, aby nevznikly pochybnosti o neúčelovosti sňatku. Přesto však má soud za to, že negativní indicie nebyly v posuzované věci natolik silné, aby vedly společně s krátkou dobou trvání vztahu manželů k prokázání účelově pobytovému sňatku.

56. Přestože i soud má pochybnosti o neúčelovosti manželství, z provedených a hodnocených podkladů nelze dojít k závěru, že pobytová účelovost manželství byla prokázána, neboť tvrzení manželů byla v zásadě bez rozporů, manželé jsou věkově i kulturně zcela kompatibilní, oba hovoří vietnamsky. Přestože vztah před uzavřením manželství trval krátce, lze s určitým sebezapřením popírajícím význam manželství ve smyslu zásahu do života manželů mít za to, že účelovost manželství nebyla prokázána. Soud považuje daný případ za hraniční, což vede k silnému požadavku na prokázání účelovosti uzavření manželství žalovaným. Manžel žalobkyně ve správním řízení předložil komunikaci manželů prostřednictvím mobilní aplikace za určité období, aniž by se správní orgány k tomu vyjádřily, přitom soud má shodně se žalobkyní za to, že obsah komunikace manželů po dobu jejich vztahu může být relevantní k prokázání jejich intenzivního vztahu nebo naopak může prokázat, že jejich vztah není intenzivní. Správní orgány byly povinny se vypořádat s předloženou komunikací manželů, neboť jinak žalobkyni odepřely možnost prokázat intenzitu jejich vztahu, přičemž soud má za to, že prokázaná intenzita vztahu může vést k vyloučení závěru o účelovosti manželství bez ohledu na krátkou dobu trvání vztahu manželů. Žalovaný nijak nezpochybnil autentičnost komunikace manželů, proto soud nemá důvod pochybovat o její autentičnosti. Obsah komunikace, resp. zda byla způsobilá popřít závěry žalovaného, soud není oprávněn učinit, neboť by tím nepřipustně nahrazoval, nikoli pouze doplňoval, úvahy žalovaného. Pokud by komunikace obsahovala vývoj vztahu směřující k uzavření manželství, mohla by daná okolnost vést k závěru o jakkoli nerozumném, ale přesto skutečném manželství, které nebylo uzavřeno pouze z důvodu získání pobytového oprávnění žalobkyně. Běžná komunikace nebo komunikace s omezeně projevenými city by byla v rozporu s tvrzeným překotným příběhem manželství žalobkyně a byla by tak naopak důkazem o účelovosti manželství, případně mohla vést k novému výsledku manželů. Ve výčtu podkladů uvedených správním orgánem I. stupně není uvedena komunikace manželů, přestože dle emailu manžela ze dne 27. 3. 2024 byla téhož dne správnímu orgánu předložena (rozhodnutí správního orgánu I. st. je ze dne 24.4.2024).
57. Soud má za to, že se žalovaný opomenul vypořádat s obsahem navrženého důkazu – komunikace manželů, který mohl mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto jej soud dle § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s. zrušil pro vadu řízení spočívající v nevypořádání se s neopomenutelným důkazem komunikace manželů a z téhož důvodu z nedostatečně zjištěného skutkového stavu ohledně vztahu manželů před uzavřením manželství, který měl vliv na zákonnost závěru o prokázání účelově uzavřeného manželství. Shodné vady se dopustil i správní orgán I. stupně, proto soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

58. Procesní pasivita manžela v soudním řízení je negativní indicií, ale soud je podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vázán skutkovým stavem ke dni rozhodování žalovaného, nebyl oprávněn k této skutečnosti jakkoli přihlédnout.
59. Námitku o nevypořádání se s odvolacími důvody soud nepovažuje za důvodnou, žalovaný se vyjádřil podrobně ke všem sporným bodům. K námitce, že se žalovaný nevypořádal s námitkou, že došlo k pochybení úřední osoby, která nedala do spisového materiálu řadu dokumentů, které jí byly na žádost zaslány a žalovaný je nerefletoval v napadeném rozhodnutí, soud uvádí, že v žádosti o nové posouzení žádosti nejsou opomenuté dokumenty specifikovány. Z protokolu o pohovoru s manželem plyne, že bylo dohodnuto, že manžel dodá další dokumenty (kopii pasu, letenky a konverzaci), které jsou součástí správního spisu. Kromě výše uvedené komunikace manželů soud nepovažuje letenky a cestovní pas za podklady, které by měly vliv na důvody rozhodnutí žalovaného.
60. K námitce nevydání rozhodnutí v zákonné lhůtě soud uvádí, že podle § 180e odst. 9 zákona o pobytu cizinců *příslušný orgán písemně informuje cizince o výsledku nového posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza, prohlášení krátkodobého víza za neplatné anebo zrušení jeho platnosti nebo důvodů odeprání vstupu na území ve lhůtě do 30 dnů ode dne doručení žádosti a o výsledku nového posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza nebo o výsledku nového posouzení důvodů v případě uvedeném v odstavci 6 větě první ve lhůtě do 60 dnů ode dne doručení žádosti*. Žádost o vízum byla podána dne 21. 3. 2024, správní orgán I. st. rozhodl dne 24. 4. 2024, téhož dne bylo toto rozhodnutí rovněž doručeno. Ve správním spise je obsažena žádost o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza datovaná ke dni 28. 5. 2024, na které je uvedeno, že byla dodána dne 30. 5. 2024 a zaprotokolována žalovaným dne 31. 5. 2024. Následně žalovaný o žádosti rozhodl dne 29. 7. 2024, tedy v zákonné lhůtě dle § 180e odst. 9 zákona o pobytu cizinců.
61. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, proto má dle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení. Náhrada nákladů představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a odměnu právního zástupce žalobkyně a jeho hotové výdaje. Za úkony do 31.12. 2024 náleží odměna dle tarifu ve znění do daného dne za 2 úkony právní služby (převzetí zastoupení, podání žaloby) po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění do 31. 12. 2024, a náhradu hotových výdajů za 2 úkony právní služby po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, ve znění do 31. 12. 2024. Za úkony po 1. 1. 2025 náleží vyšší odměna a náhrada hotových výdajů dle advokátního tarifu dle aktuálního znění a to za 1 úkon za jednání dne 3. 12. 2025 odměna 4 620 Kč a náhrada hotových výdajů 450 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 10. 12. 2025

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce